

Stelian Țurlea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN

Punctul ei de vedere / Stelian Țurlea. -

București : Integral, 2024

ISBN 978-606-992-744-1

821.135.1

PUNCTUL EI DE VEDERE

- roman -

© INTEGRAL, 2024

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-744-1

INTEGRAL

Nu e o poveste ce voi spune mai departe, deși pare o poveste.

I-am cunoscut pe amândoi la începutul mileniului trecut. I-am îndrăgit pe amândoi, am fost apropiați. Era inevitabil să-mi dau seama că între ei era o relație, deși niciunul nu-mi vorbea despre ea. Doar lăsau lucrurile să curgă, niște colegi de muncă, poate prieteni. Bănuiam că se iubesc. Bănuiam că e poate o pasiune. Care o să treacă, îmi voi fi spus, nu avea rost să scormonesc, nici să zgândăr. Nu i-am întrebat niciodată nimic. El era cuplat cu o femeie mai în vârstă cu destui ani, care avea o fiică. El ajunsese s-o iubească pe această fiică, atunci școlăriță, ca pe copilul lui. Nu prea înțelegeam cum se putea apropia de o altă femeie. Tânără, care părea teribil de singură, dar și teribil de stăpână pe ea. Treaba lor, n-avea de ce să se amestece în relația lor cineva din afară.

Apoi într-o bună zi, el mai spus că pleacă din țară. Definitiv. Hodoronc tronc. Ce-l apucase? Avea, bănuiam, tot ce își dorea aici. Poate n-avea, de fapt. Poate doar decisese să plece după sau împreună cu femeia cu fiica, ea hotărâse să emigreze,

poate ea n-avea ce-și dorea, nu-i știam motivele, nu mă interesau.

El, bărbatul – o să-i zic Iuliu, deși nu are importanță cum îl chema de fapt, dar ca să curgă mai firesc povestea – cu care ajunsesem la confesiuni, mi-a încredințat într-o zi, înaintea plecării, un dosar portocaliu cu un teanc de scrisori. „Sunt de la Deborah”, mi-a zis. N-o chema așa nici pe ea, femeia tânără, avea un nume foarte românesc, dar așa îi spuneam eu de grămadă de vreme, influențat de un film al epocii, care îmi plăcuse enorm și în care juca o actriță superbă, îi semăna picătură, o chema Deborah. S-au amuzat. Ajunsese să-i zică și el așa, uneori. Până și ea își spunea, uneori, Deborah.

„Ce să fac cu el?” am întrebat. „Ce vrei. Dar zic să-l păstrezi. Sunt scrisorile trimise mie de ea, n-aș vrea să se piardă.” Dacă ar fi acceptat să-l public, însemna că nu voia să se piardă. Însemna și mai mult, dar nu m-am gândit la vremea aceea, abia după mulți ani. Poate voia să-l citesc și să-i spun o părere, poate avea nevoie de un sfat. Poate mă întreba indirect, în felul lui alambicat, dacă îl sfătuiau să se întoarcă. Sau să nu plece. Sau s-o facă pentru ea. Am fost indiferent și nepăsător și când mi-a venit mintea la cap, târziu, nu aveam să-l mai găsesc „Vrei să-l public vreodată?”, întrebasesm. „Ar fi grozav. Dar tu știi.”

A plecat și nu l-am mai văzut niciodată. Nici măcar telefoanele astea minunate pe care poți

vedea și chipul omului nu mi-au fost de folos. Ceva s-a rupt definitiv și nu ne-am mai căutat. Au trecut decenii. Știu că trăiește pe meleaguri depărtate, în cealaltă parte a lumii. Am aflat că pe acele meleaguri a rămas singur, apoi și-a schimbat meseria, în cele din urmă s-a căsătorit cu o femeie pe care doar mi-o imaginez.

N-am mai văzut-o nici pe Deborah, habar n-am ce a ajuns, unde a ajuns, sigur la început și-a îndeplinit visul, la Bruxelles, nu știu cât a durat, nu știu nici dacă mai trăiește.

Amândoi trebuie să fi trecut acum de jumătatea vieții.

Mi-e dor de ei.

Dosarul portocaliu plin cu scrisori l-am pus peste alte dosare cu documente fel și fel, peste care s-au așezat, în ani, grămezi de alte dosare. Uneori, căutând câte ceva, dădeam peste el, dar nu l-am deschis vreodată, mi-am promis să o fac cândva. Mi s-au întâmplat atâtea în viață, că am uitat.

Cu câteva luni în urmă, căutând imagini vechi pentru o carte de interviuri, am zărit dosarul, mi-am amintit de cei doi, sigur îmi vor fi fost prieteni, dar nu mai sunt sigur nici de asta. Uneori îți pierzi și prietenii pe care nu-i mai vezi și cu care nu mai comunică. Am decis să deschid dosarul și să citesc scrisorile. M-au captivat. Primul gând a fost că, dacă ar fi trăit acum trei veacuri, iar scrisorile sale ar fi fost cunoscute, Deborah ar fi ajuns celebră ca machiza de Sévigné sau machiza du Deffand. Sau mai degrabă semăna cu

scrierile foarte personale ale unor femei celebre și emancipate de acum un secol, pe care le admiră toată lumea. Poate mă înșel, ca de atâtea alte ori în viață.

E punctul ei de vedere, uluitor. Cel puțin pentru mine.

1 ianuarie 2000

Domnu' Iuliu, dragă, bre,

Ce să fac? Să flirtez? Nu. Să „bag mare”? Nu. Să ignor? Nu. Să plec? Nu. Să sper? Nu. Să ci-tesc? Nu. Să fiu eu însămi? Poate. Mai degrabă nu, deocamdată. Să tac? Nu. Să mă fac că nu? Nu. Să mă dau bătută? În orice caz, nu. Să-mi fie frică? Nu. Să fiu altcineva? Nu. Să mă complac? Nu. Să mă conformez? Nu. Să mă limitez? Nu. Să mă uit în urmă? Nu, cu ce rost?. Să mă gândesc prea mult? Nu. Să aștept? Ce? Să controlez? Ce? Să mint? Nu. Să vorbesc urât, să înjur? Nu. Să nu mai fiu puștoaică? Nu. Să nu mai fiu femeie? Imposibil. Să fiu lașă? Nu. Să risc? Nu. Să las totul să curgă? Nu, dar o fac. Să mă ascund?

Nu mi-e frică, bre, de mine. Ce ziceai tu de naivitate? Hai să fim serioși. Dacă azi e 1 ianuarie 2000, înseamnă că asta e o zi naivă? Ce subtil te dai lovit. Dar am învățat limbajul tău deja. Cel puțin așa cred acum și în acest context fericit, nu pot să-ți spun decât că eu, la rândul meu, te găseam „simpatic”. Pentru moment. E vorba bineînțeles de un moment apoteotic, iar mie nu mi-a fost niciodată frică de momentul ăsta, pentru că

mi-a spus o ursitoare la naștere că atunci când voi atinge apogeul, el va fi perpetuu. Ce crezi tu că mai poate conta în rest?

Totul, bineînțeles.

Of, e prea complicat, dar n-am niciun chef să fie mai simplu. Deci: Să fiu serioasă? Da. Să nu fac niciun pas? Da. Să ignor? Da. Să citesc? Da. Să tac? Da. Să mă fac că nu? Da. Să mă conformez? Da. Să mă limitez? Da. Să mă uit în urmă? Da. Să gândesc? Da. Să fiu lașă? Da. Să mă ascund? Da.

Iar tu să mă iei drept exemplu. Adică să faci ca mine. În plus: Să nu te lași, să nu-ți fie frică, să fii tu însuți, să nu te complaci. Uneori habar n-ai ce faci, nici nu-ți dai seama pe ce lume ești, te iau atâtea valuri, dar atât de înalte, încât la tine numai altitudinea e periculoasă. Nu viteza, nu instinctul supraviețuirii care funcționează perfect. Mă întreb cum e oare la tine în brațe.

Te-ai întrebat ce-i în capul meu. Nimic, uneori. Și asta pentru că nu mai pot să am grijă de cap când în alte regiuni se întâmplă lucruri cu mult mai interesante și mai captivante. Nu cred că voi putea să le opresc să se întâmple.

E un freamăt pe care nu-l pot controla. Pot să-mi controlez gesturile, cuvintele, privirea, zâmbetul sau mersul. Dar nu și fiorul care mă cuprinde când te văd, când stau lângă tine, când te privesc în ochi. Atunci când sunt la mai puțin de doi metri distanță de tine, încep să tremur. Nu pot să fac nimic să împiedic tremuratul ăsta. Sunt anumite lucruri pe care o femeie le trăiește

pentru prima oară altfel decât un bărbat. De exemplu, nu mi-a mai fost niciodată atât de teamă să merg cu liftul. Dar nu teama la care te gândești tu. Am simțit de fapt că mi se înmoaie picioarele, a fost nevoie de un efort uriaș să nu cad. Pentru că prima oară când te-am întâlnit a fost într-un lift.

13 ianuarie

Dragă Iuliu,

CV-ul meu mă obsedează. Am vorbit în seara asta, m-ai adus acasă, și pot să spun că am rămas, după discuție, aproape fericită că ai încredere în mine. Sau așa pare. Dar noi am mai vorbit despre asta și înainte. Aproape tot ce mi-ai spus știam deja de la tine, tot prin viu grai. Și cam tot ce ți-am spus, ți mai spuseseam și înainte. Pe mine mă interesează România, să scriu bine, lupta, jocul UE, să lucrez în echipă, SUA și Rusia, China, Japonia, India, să întâlnesc oameni mulți, alte probleme de politică internațională, și peste toate astea libertatea gândirii mele care poate ajunge la adevăr. Și să lucrez la Bruxelles. Sută la sută sunt convinsă că într-o zi voi lucra la Bruxelles.

Mă interesezi însă și tu. Mi-ai spus un mare adevăr în seara asta: am de ales între lumea perverșilor manierați, a mincinoșilor de lux și a escrocheriilor elegante, și lumea presei, pe care

tocmai mi-ai descris-o. Nu pot lua o hotărâre pe loc. Cert e că vreau să te văd singur, cu orice preț, pentru că am nevoie de un dialog alert, vreau să te cunosc mai bine, să-ți dau ce am scris, așa cum ți-am promis, și să te ascult, adică să-ți ascult părerea. Mi-ai spus că tu, la pensie, o să te apuci de ceva ce mie mi se pare esențial.

Mai vreau să dansez cu tine. Dacă vrei ca eu să fiu eu, să dau tot ce am mai bun, trebuie să mă ajuți. Mi-e greu altfel. Nu vreau decât puțină libertate. Mi-e atât de bine când sunt în preajma ta, încât nu pot să nu-ți cer favoarea asta de-a ieși într-o seară. Una singură, în care să mâncăm amândoi și pe urmă să mergem să dansăm salsa, tango sau vals. Pe urmă o să aleg. Fiindcă o să capăt puterea de care am nevoie.

Sar de la una la alta și nu înțelegi nimic. Este? Dar știi clar câteva lucruri: că voi rămâne în redacția ta câteva luni, poate un an, să fac un fel de practică, mi s-a spus că-mi va fi extrem de utilă la Bruxelles; că niciunul dintre noi nu vrea și nu are nevoie de complicații, viețile ne sunt și așa complicate.

Sunt singură, liberă și fericită. Mi-a adus bucurie discuția noastră de aseară, simt acum că plutesc, sunt aproape beată de fericire. Cum ai putut să scoți limba la mine și să-m spui că „știi” pentru că te-ai uitat în ochii mei, să mă lași și să mă faci să mă „alint” – ce cuvânt frumos ieșit din gura ta! Dar oare e așa, crezi ce mi-ai spus, că dincolo de aparențele mele se ascunde o femeie

în toată puterea cuvântului? Certitudinea mea e că așa cum sunt, femeie țeapănă sau puștoaică, pot să te nasc pe tine bărbatul mileniului meu, cel pe care l-am așteptat în pragul anului 2000 să-i spun „La mulți ani!”

Siguranța asta pentru o femeie înseamnă viață, de fapt. Acum o să merg înainte cu tine în suflet și în felul ăsta n-o să mă mai simt singură. De fapt, acum îmi place de tine de mor, dar asta o să treacă, pentru că n-o să te mai văd în fiecare zi. Și o să rămână fix sentimentul de iubire pură, dezinteresată. Cred că îl cunoști foarte bine. O să mă gândesc la tine ca la o parte din mine și o să mă doară fiecare durere de-a ta. Tot ce ține de tine mă interesează, mă preocupă, să te încurajez dacă vrei, să glumim, să bârfim, să râdem, să ne certăm, poți să mă cauți oricând, eu voi fi aici.

Te îmbrățișez.

20 ianuarie

Dragă Iuliu,

Iartă-mă. Iartă-mă pentru neputință. Poate vorbești cu omul acela de la Minister, să-l întrebi ce se întâmplă cu postul meu. Am o smerenie față de oameni și de lume, care nu-mi permite deocamdată să fac uz de ambiție și nici să-mi fixez un țel anume, așa cum am încercat să-ți explic.